தாயே யசோதா உந்தன் ஆயற்குலத்தில் உதித்த
மாயன் கோபால க்ருஷ்ணன் செய்யும் சாலத்தை கேளடி (தாயே)

தையலே கேளடி உந்தன் பையனைப்போலவே
இந்த வையகத்தில் ஒரு பிள்ளை
அம்மம்மா நான் கண்டதில்லை (தாயே)

காலினில் சிலம்பு கொஞ்ச கைவளை குலுங்க முத்து மாலைகள் அசைய
தெரு வாசலில் வந்தான்
அவன் காலசைவும் கைஅசைவும்
தாளத்தோடு இணைந்துவர நீலமேக
கண்ணன் அவன் நர்தனம் ஆடினான் (தாயே)

இவனை பாலன் என்று தாவி
அணைத்தேன் அணைத்த என்னை
மாலை இட்டவன் போல் வாயில் முத்தமிட்டாண்டி
பாலன் அல்லடி உன் மகன் சாலம் மிக செய்வதெல்லாம்
நாலு பேர்கள் கேட்க சொன்னால் நாணம் மிகஆகுதடி (தாயே)

இல்லை இல்லை இல்லை அம்மா
இத்தனை பேர் சொல்லுவதும்
அத்தனையும் பொய்யே அம்மா

நாலு பேர்கள் மத்தியிலே சொல்ல நாணமாகுதென்ற இவள்
நாற்பது பேர் மத்தியிலே சொல்லலாமா (இல்லை)

அன்றொரு நாள் எங்கள் மனை வந்த இரு விருந்தினர்
அயர்ந்து படுத்துறங்கும் போதினிலே
திருடி- தின்றது போக கைய்யில் இருந்த வெண்ணையை
விருந்தினர் வாயில் தடவி சென்றனனே (தாயே)

விருந்தினர் வாயில் பூச வெண்ணை காணுமா
இல்லை வெண்ணை பூசுகின்றவரை தூங்கவேணுமா (இல்லை)

அத்தை வீட்டு வழி கேட்டான் சொன்னேனடி
பிறகு ஆத்தங்கரை வழி கேட்டான் அதுவும் சொன்னேன்
வித்தகமாய் ஒன்று கேட்டு சத்தமிட்டாண்டி
கன்னத்தில் முத்தத்திற்கு வழி கேட்டு சத்தமிட்டாண்டி (தாயே)

அத்தை வீட்டு வழி கேட்டேன் மெய்யே
ஆத்தங்கரை வழி கேட்டேன் அதுவும் மெய்யே
நிலா மித்ததிற்கு வழி கேட்டேன் அதுதான் மெய்யே
இவள் சித்தத்துக்குள் என்னென்னவோ அம்மா (இல்லை)